

springbooks

จงใช้ชีวิตแบบที่เราในอนาคต จะขอบคุณตัวเองในวันนี้

더 좋은 곳으로 가자

ไม่มีใครทำหน้าที่การใช้ชีวิตได้ดีกว่า "ตัวเรา" ใน "ตอนนี้"

ซองมุนจอง เขียน

ตรองสิริ ทองคำใส แปล

springbooks

งใช้ชีวิตแบบที่เราในอนาคต จะขอบคุณตัวเองในวันนี้

더 좋은 곳으로 가자

ซองมุนจอง

เรื่อง

ตรองสิริ ทองคำใส

แปล

ถ้าให้บอกสิ่งแตกต่างของฉันจากคนอื่นสมัยเด็ก ๆ
ก็มีแค่ฉันอ่านหนังสือประมาณวันละเล่ม ทุกวันนี้ การที่เด็ก ๆ
อ่านหนังสือจบเล่มดูเป็นเรื่องพิเศษก็จริง ทว่าสมัยฉันยังเด็ก
“งานอดิเรกแห่งชาติ” แสนเกร่อของเกาหลีใต้ก็คืออ่านหนังสือ
กับฟังเพลงนี่ละ เพราะต่อให้สภาพครอบครัวอัดคัดแคไหน
แต่ละบ้านก็จะมีหนังสือชุดของเด็กติดบ้านกันอย่างน้อยก็หนึ่งชุด

- ซองมุนจอง

การอ่านดีจรรยาเพ็ญวิไล

จงใช้ชีวิตแบบที่เราในอนาคตจะขอบคุณตัวเองในวันนี้

더 좋은 곳으로 가자

spr๑ngbooks

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิเศก (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Springbooks

더 좋은 곳으로 가자 by 정문정

STEPS FOR A BETTER DAY by Jeong Moon Jeong

Copyright © 2021 Jeong Moon Jeong

All rights reserved.

Thai language copyright © 2024 Amarin Corporations PCL.

Thai language edition arranged with Munhakdongne Publishing Corp.
through EYA (Eric Yang Agency)

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่ได้รับอนุญาตนอกจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยกรกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7354-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนาจการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิฑิตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วิวัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พรชนก บัวสุข • บรรณาธิการ รัชตวรรณ กรวโกร • บรรณาธิการต้นฉบับ วัชรวรรณ พิลนเวีตอดุล

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลัทธิณี เขยกลีน • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม ญาณิศ งานเพียรเลิศ

คอมพิวเตอร์ มนัสนันท์ • พิสูจน์อักษร ปุณยวิษณุ พันธุ์แก้ว, ส่องนภา ภัคตรีวัลย์

รองผู้อำนาจการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวระออ • ฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ ชลิตา ข้าเสียงหวาน

คำนำสำนักพิมพ์

ไม่มีใคร...อยากพบกับความบอบช้ำซ้ำ ๆ

ไม่มีใคร...อยากเป็นคนเปราะบางตลอดไปเหมือนโดนสาป

ไม่มีใคร...อยากผิดพลาดในเรื่องเดิมวนไม่รู้จบ

ไม่มีใคร...อยากถูกเอารัดเอาเปรียบจนแทบจะลืมตาไม่ได้

และไม่มีใคร...อยากเป็นในสิ่งที่ตัวเองไม่ได้ต้องการ

ใคร ๆ ก็อยากมีชีวิตที่ดีกันทั้งนั้น

อาจจะไม่ง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก แต่ก็ไม่ได้ยากเหมือนเข็นครกขึ้นภูเขา

ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนขึ้นอยู่กับตัวเองและความมั่นคงทางจิตใจ ว่าคุณพร้อมและจะไม่สิ้นไหวไปกับเรื่องราวรอบตัวมากนักเพื่อไปสู่ที่ดีกว่าเดิม

ไม่ต้องเป็นที่ดีที่สุด

แต่เป็นที่ซึ่งเราจะสบายใจและพึงใจ...

ผลงานจากผู้เขียนหนังสือขายดี *ยืมรับคนไม่ดีที่ผ่าน
เข้ามาในชีวิต* ที่เคยฝากเรื่องราวหลากหลายมุมมองในการ
ใช้ชีวิต ซึ่งทำให้ผู้อ่านหรือมือใหม่ที่เพิ่งหัดเข้าสังคมเรียนรู้วิธี
ที่จะแสดงความเป็นตัวเองได้อย่างเหมาะสมและปลอดภัย
และในการกลับมาครั้งนี้ *จงใช้ชีวิตแบบที่เราในอนาคต
จะขอบคุณตัวเองในวันนี้* ก็เป็นเหมือนภาคต่อที่จะชวนให้
ผู้อ่านหรือผู้ที่อาจเคยเป็นมือใหม่ที่เพิ่งหัดเข้าสังคม เรียนรู้
วิธีจัดการอารมณ์กับทัศนคติที่ส่งผลต่อการใช้ชีวิตได้อย่าง
ชาญฉลาด เพราะไม่ว่าใครๆ ก็คงอยากจะมีชีวิตที่ดีกว่าเดิม

เป็นกำลังใจให้ทุกคน
springbooks

สารบัญ

บทนำ

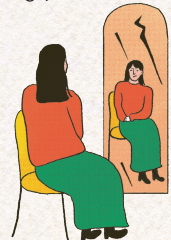
หลักการใช้ชีวิตเพื่อไปสู่ที่ดีกว่า

1

บทที่หนึ่ง

มีบาดแผลฝังแน่นในสิ่งที่เราชิงชัง อย่างไรเหตุผล

เครื่องรางประจำตัวที่อยากเชื่อว่าขลังจริง	10
คำว่าเชื่อเพื่อทำยากแค่ไหนเมื่ออยากจน	15
ควรทำอย่างไรหากพ่อแม่เป็นคนทราม ที่ไม่ชอบอาจเพราะไม่รู้จักรัก	22
ใช้สิ่งที่ไม่จริงประดับประคองโลกความจริง	27
แต่เธอผู้ไม่อาจได้รับมรดกทางวัฒนธรรม	34
เมื่อใจร้ายโดยไม่เจตนา	39
มีบาดแผลในสิ่งที่เราไม่ชอบอย่างไรเหตุผล	45
อดทนต่อความไม่ชัดเจนของตัวเอง	52
วิธีใช้ชีวิตภาคสอง	58
หากไม่อยาก	64
ถูกผู้ใหญ่จอมปลอมหลอกหลวง	73
ไม่ใช่ถูกทิ้ง แต่ถูกพบ	78

บทที่สอง

รักษาอัตราความเร็วและความสมดุล ให้เหมือนมือที่ถือไข่ไก่

จะรอดไหมถ้าไม่ทำงานประจำ	86
สร้างแนวป้องกันมาซีโนตีให้อารมณ์ในแต่ละวัน	94
ไม่ใช่คนที่ทำงานนี้แค่งานเดียว	100
บริษัทไม่มีรอบแก้ตัว	108
สำรวจพื้นที่พินมองเห็นเมื่อเป็นหัวหน้าทีม	113
เขาไม่อาจอยู่เหนือเธอได้ตลอดกาล	122
ระหว่าง “เราไม่มีสิทธิ์เหนื่อย”	
กับ “ตกลงหมายความว่ายังไง”	129
วิธีรับมือกับความอิจฉาแบบมีวุฒิภาวะ	134
การพบเจอที่อบอุ่นและเด็ดเดี่ยว	140
เขาเป็นวาร์บฟัง แต่ขอตัดตัดสินใจเอง	146
ขอบคุณไม่ลงเมื่อถูกสั่งให้จงขอบคุณ	153
คุณห้ามมีลูก	159

บทที่สาม เราไปสู่ที่ที่ดีกว่ากันเถอะ

อย่ามีชีวิตแค่วันนี้	
ต้องมีชีวิตเพื่อพรุ่งนี้และปีหน้าด้วย	170
พูดถึงเงินโดยไม่ร้องไห้	178
ใช้เงินสร้างเวลา	184
ฝึกแยกแยะระหว่างของไม่แย่งกับของดี	191
เกิดมาเหมาะกับโชคร้าย	195
ความรักของผู้ใหญ่ไม่เท่าเทียม	201
คนที่มีข้อดีเหนือกว่าข้อเสีย	207
ไปสู่ที่ที่ดีกว่ากันเถอะ	213
คนธรรมดาจะคิดคอนเทนต์ไม่ธรรมดาได้ไหม	218
เธอก็มีแผลในที่ที่มองไม่เห็นเช่นเดียวกับฉัน	225
ฝังอดีตดำมืดไว้ยังฐานเดิม	232
อ้างอิง	240
เกี่ยวกับผู้เขียน	242
เกี่ยวกับผู้วาดภาพประกอบ	244

บทนำ

หลักการใช้ชีวิตเพื่อไปสู่ที่ที่ดีกว่า

ฉันเคยดูรายการที่คิมมินซอก ดาราจากเมืองพูซัน ไปออก เขาเล่าความเป็นสมัยเข้ากรุงโซลใหม่ๆว่า ตอนเขาได้งานพิเศษใกล้สถานีรถไฟใต้ดินสายสองสถานีคังนัม เขาพักแถวสถานีชินนงฮยอนสายเก่า ซึ่งใช้เวลาเดินเท้าไปกลับได้ในสิบนาที แต่เขาไม่รู้ เลยนั่งรถไฟใต้ดินไปทำงานทุกวัน แถมยังเป็นเส้นที่ต้องเปลี่ยนสาย ทำให้ต้องใช้เวลาเพิ่มอีกสามสิบนาที กว่าจะรู้ว่าทำเรื่องเสียสติลึนดีก็ผ่านไปนานครึ่งปี คนอื่นๆฟังแล้วขำกันยกใหญ่ ถามเขาว่าไม่มีใครช่วยบอกเลยหรือ

ฉันติดใจเสมอเวลาเห็นคนพากเพียรที่ยังดูบ้า ๆ เป้อ ๆ พิกล ฉันทำใจมองข้ามคนที่ต่อสู้อึดเดียวกระเทียมลืบได้ยาก คนประเภทที่ใช้เวลาอ้อมค้อมนานเกิน คนที่เก่งแต่ไม่เคยมี

ชื่อติดเข้ารอบสุดท้าย คนที่ดูไม่มีข้อเสียมากมายแต่ก็ไม่มีข้อดีโดดเด่นสะดุดตา เรามักเจอคนแบบที่ว่าตามรายการแข่งประกวดร้องเพลง เช่น คนเสียงเพราะแต่กลับเลือกเพลงไม่เหมาะกับเอกลักษณ์ตัวเอง คนที่ชอบวอกแวก กังวลเสียงตอบรับของกรรมการกับผู้ชม คนที่ชอบแนะนำตัวเองว่าเป็น “...ที่สอง” กลับตีกรอบบุคลิกภาพของตัวเองในโลกที่มีอาชีพล้วนยกยอตัวละครนี้ว่าสำคัญที่สุด

ถ้ากรรมการที่ทำหน้าตาเคร่งขรึมให้คำแนะนำอย่างเข้าใจ ฉันก็คิดว่าเป็นโชคดีของเขา พร้อมกับนึกเสียดายว่าหากเจ้าตัวรู้สึกตัวเร็วขึ้น คงลดการเสียเวลาลองผิดลองถูกลง ฉันที่ไม่มีความรู้ในศาสตร์การร้องเพลง ส่วนใหญ่ยังนึกเห็นด้วยกับคำวิจารณ์จากกรรมการ ในสายตาคนดูอย่างเราคิดว่าเป็นสิ่งที่เห็นทนโท่ ใครๆก็มองเขาแบบเดียวกับที่กรรมการมอง แต่เจ้าตัวกลับมักมีท่าทางตกอกตกใจเหมือนเพิ่งเคยได้ยินคำชี้แนะเช่นนั้น ดูแล้วก็คล้ายประเด็นน่าสลดในชีวิตคนเรา หรือก็คือความจริงที่ว่าคนอื่นมักเห็นสิ่งที่เป็นปัญหาของเราก่อน ส่วนเรามักรู้ตัวทีหลัง

ไม่ใช่แค่นิยายการโทรทัศน์ ฉันเคยเห็นเพื่อนร่วมงานหลายคนทำงานไม่ก้าวหน้าเพราะนิสัยยัดกั๊งวลหรือกำหนดทิศทางพลาด มีคนที่ดูยุ่งตลอดเวลา แต่ผลงานกับระดับการเป็นที่ยอมรับกลับน้อยนิด มีรุ่นน้องที่ดันทุรังทำคนเดียวจนกลายเป็นปัญหา ทั้งๆที่แค่ถามเพื่อนร่วมงานหรือหัวหน้าสักครั้งก็จะช่วยให้งานราบรื่น ฉันยังเจอคนทุกขี้ใจเพราะไม่ยอม

ปล่อยมือจากความสัมพันธ์ที่ยิ่งย้อก็ยิ่งแยบย่อย ๆ ไหนจะคนที่อายุขึ้นเลขสามแต่ยังขุนมัวเพราะพ่อแม่ไม่เลิก คนมีเสน่ห์ที่มีความเคารพตัวเองต่ำ ซึ่งทำให้นึกสงสัยเวลาเจอคนที่เขาคบหาว่า “ทำไมถึงคบคนแบบนั้นนะ...” เหตุผลที่เห็นคนเหล่านั้นแล้วฉันเก็บมาใส่ใจและนึกอยากชวนคุย สุดท้ายก็เพราะฉันเห็นตัวเองในอดีตจากพวกเขา

ตอนเด็ก ๆ รอบตัวฉันขาดแคลนผู้ใหญ่หรือคนที่พอนับถือให้เป็นรุ่นพี่ จึงหาคำแนะนำดี ๆ ได้ยากเย็น เงินทองก็ใช้จะมั่งมี ไหนจะด้อยโอกาส ฉันเหมือนคนเพิ่งเคยกินบุฟเฟต์ในโรงแรมครั้งแรก เป็นคนประเภทที่จะกินให้หน้าใจ เพราะไม่รู้จะได้มากินอีกเมื่อไร ทว่ากลับตักจานแรกเป็นของบ้าน ๆ อย่างข้าวห่อสาหร่ายหรือหมูทอดราดซอสเปรี้ยวหวาน ฉันขาดคนคอยสอนชี้แนะ ถ้าพึ่งแค่จัดการกิจที่กองรอให้ทำตรงหน้าก็แสนเหนื่อย ได้แต่อดอันตันใจ ทั้งที่ถ้าได้รับโอกาสอีกสักหน่อยก็คงทำได้ดี และถ้ามีใครช่วยแนะนำอีกนิดก็คงทำผิदन้อยลง ฉันตอนนั้นเอาแต่คิดว่าเป็นเพราะฉันดีไม่พอ หลังจากผินพยายาม ก้นดำตัวเอง แล้วก็หมดแรงเลิกทำนั่นละ ถึงค่อยมีผู้ใหญ่เข้ามาเมียงมองแล้วทำหน้าง ๆ ใส และบอกฉันว่า “ที่แท้เธอไม่รู้นี่เองว่าเรื่องนี้ต้องทำอย่างไร” “เห็นขยันขันแข็งดีที่แท้เธอยังขาดหลักการนี่เอง”

หลักการที่ว่าคืออะไรกันแน่ ในบรรดาเทคนิคที่พวกรุ่นพี่ที่เคยมองเฉยเพิ่งยอมบอกฉัน มีวิธีมักง่ายเน้นสะดวกที่เกินทำใจยอมรับกับกลเม็ดเด็ดพรายเอาตัวรอดแกมโกงปนอยู่เยอะ

ก็จริง แต่ก็มีความแนะนำทรงประโยชน์ที่เก็บไว้ใช้ในเส้นทางชีวิตได้เยอะเช่นกัน แสดงว่าบางคนรู้จักสิ่งเหล่านี้ตั้งแต่แรกเลยนะสิ โดยเฉพาะหลักการปฏิบัติจำเป็นสำหรับการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพและการจดจ่อต่อหัวใจสำคัญซึ่งมีประโยชน์ กระจ่างทำไม่ได้เพราะไม่รู้กับรู้แต่ไม่ทำนั้นต่างกันมาก ฉะนั้นจึงพยายามหาความรู้ใส่ตัวไว้ก่อน มีทั้งที่สังเกตแบบครุพักลักจำหาข้อมูลจากหนังสือ และชวนขวายเป็นเลือกใช้วิธีปฏิบัติกับกิจวัตรประจำวันที่พวกเรานี่เคยลองทำแล้วแนะนำว่าใช้ได้ผล

ยกตัวอย่างเช่น สิ่งที่เราควรทำอย่างแรกสุดเมื่อถึงบริษัทคือจดงานที่ต้องทำของวันนั้นเรียงลำดับตามความสำคัญลงบนโพสต์-อิทแล้วแปะไว้ในที่เห็นง่าย หลังคุยสายกับลูกค้าที่ชอบเปลี่ยนคำพูดบ่อย ให้เรียบเรียงพิมพ์เนื้อหาที่คุยกันทางโทรศัพท์ส่งย้ำทางข้อความหรืออีเมลเพื่อไว้การครุ่นคิดเกี่ยวกับตัวเองเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าจมความคิดย่ำๆ จะเปลืองเกิดความคิดไปทางสมเพชหรือดูแคลนได้ง่าย เวลาใจคอว่าวุ่นสับสน ถ้าออกแรงขยับเคลื่อนไหวร่างกายจะช่วยรักษาสมดุลในตัวเราได้ดี

ยิ้มรับคนไม่ดีที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ผลงานเล่มก่อนที่คุณผู้อ่านหลายท่านชื่นชอบ เป็นหนังสือที่เชิญชวนมือใหม่หัดเข้าสังคมซึ่งต่างดวนใจแป้ว ให้เรียนรู้วิธีแสดงความเป็นตัวเองอย่างเหมาะสมและรู้จักเว้นระยะปลอดภัย ถ้าเช่นนั้น เมื่อกำหนดระยะปลอดภัยให้เราถูกทำร้ายน้อยลงได้แล้ว ขั้นตอนถัดไปคืออะไร นี่เป็นสิ่งที่หนังสือเล่มนี้จะบอกสิ่งต่างๆ ให้ทำในขั้นต่อไป ไม่มีพวกเราคนไหนเป็นน้องเล็กได้ตลอดกาล

ไม่อาจใช้แค่การรักษาพื้นที่เท่าที่มีได้อย่างเดียว เราต้องรู้จัก ขยับขยายอาณาเขตกัน พออายุมากขึ้น เราต่างเคยสร้าง บาดแผลแก่คนอื่นพอ ๆ กับที่เคยถูกทำร้าย หัวใจกลัวมาก เท่ากับที่ได้เรียนรู้ได้เข้าใจ บ่อยครั้งก็หมดแรงเมื่อเจอสิ่ง ทำทนายครั้งใหม่ ฉันจึงรวบรวมคู่มือว่าด้วยการจัดการอารมณ์ กับทัศนคติแบบผู้ใหญ่ที่มีวุฒิภาวะให้เหมาะกับการนำไปใช้

ฉันเขียนหนังสือเล่มนี้ด้วยใจหวังว่าคุณจะหลงทางบน เส้นทางที่เพิ่งแรกสัญจรกันน้อยลง แน่แน่นอนการหลงทางให้ ได้เตร็ดเตร่พบเนเจอร์ที่มีคุณค่า ฉันรู้ความจริงดีว่าแม้แต่อุปสรรค ปัญหาก็ก็น่าแปลกใจได้ว่าไร้ค่าเมื่อย้อนมองในวันหน้า ทว่า ฉันก็รู้ดีด้วยว่าสำหรับคนส่วนใหญ่ที่มีโอกาสจำกัดและมีคน คอยช่วยจุดรั้งไม่มากนัก อุปสรรคอาจยิ่งกดทับมากกว่าจะ ช่วยให้เกิดเติบโต แม้มีคำสอนว่าฟ้าหลังฝนย่อมสวยงามเสมอ หรือถ้าความยากลำบากซื้อได้ด้วยเงิน คนหนุ่มสาวก็ควรซื้อ มาเป็นประสบการณ์ ทว่านั่นก็เป็นคำพูดของคนจำนวนน้อยนิด ที่เอาตัวรอดได้แล้วในยุคแบบนี้ คนส่วนใหญ่เห็นดเห็น้อย ไม่ว่างเว้น กลียดชังตัวเอง และหลงลืมวิธีเปล่งเสียงพูดกัน ทั้งนั้น กับดักเหนือคาดฝันคล้ายพร้อมจะโผล่มาได้ตลอดเวลา ฉันจึงอยากบอกตำแหน่งกับระเบิดที่ฉันเคยได้เจอมาก่อน

ฉันเขียนทักษะกับทัศนคติรับมือที่ถ้ารู้แต่เนิ่น ๆ จะช่วย ให้เราเห็น้อยน้อยลงและเดินทางต่อได้เร็วขึ้น เช่น วิธีรักษา ความสัมพันธ์และความรักให้ยืนนาน วิธีออกห่างคนที่ทำให้ เราเพสียใจอย่างได้ผล วิธีจัดการความรู้สึกอิจฉาที่จู่ ๆ ผุดขึ้น

ในใจ วิธีรักษาระยะห่างอย่างพอเหมาะเหมาะกับครอบครัว วิธีฝึกฝน
เมื่อเป็นผู้บริหารระดับกลางในองค์กร ฉันเขียนหลักการใช้ชีวิต
ที่เคยใช้แล้วพบว่าได้ผลจริงทุก ๆ ครั้งที่เจออุปสรรคยากเย็น
หวังว่าจะเป็นคำแนะนำจำเป็นสำหรับช่วงเวลาเจอทางตันแก่
ใครสักคนที่เป็นเหมือนตัวฉันสมัยก่อน ขอให้ผู้รู้พ้นเพจาก
ครอบครัวคอยหนุนหลัง จะยังคงทรงตัวเดินต่อไปได้ยาวนานโดย
ไม่อ่อนล้า หากเป็นไปได้ก็อยากให้เห็นทางที่เดินเป็นทางด้านใน
ของถนนที่ราบเรียบไม่มีติดมนจนเกินไป หรือหากขอได้มากกว่า
นั้น ฉันขอให้เราต่างเป็นผู้คอยเกื้อหนุนของกันและกันได้ด้วย

มีนาคม 2021

ของมุนจอง

ศบอ.ย.บ

บทที่หนึ่ง
มีบาดแผลฝังแน่น
ในสิ่งที่เราซิงซังอย่างไร้เหตุผล

เครื่องรางประจำตัว ที่อยากเชื่อว่าขลังจริง

ตอนเรียนจบมัธยมปลาย ฉันตื่นตื่นเฝ้ารอให้ถึงเดือนมีนาคมไว ๆ พวกผู้ใหญ่ชอบบอกเสมอเวลาฉันดำริอยากทำนู่นทำนี่ว่า “ไว้พอเข้ามหาวิทยาลัย เธอก็จะได้ทำครบทุกอย่างนั่นละ” ฉันใช้เวลาไม่นานเลยที่จะรู้ซึ่งว่าคำพูดนี้ไม่เป็นจริง สิ่งที่ต่างจากเดิมและทำได้ตามใจเมื่อเรียนมหาวิทยาลัยคงมีแค่ดื่มเหล้าได้แล้วเท่านั้นเอง

คนชอบพูดกันว่า พออายุยี่สิบปี เราจะมีโอกาสและอิสระทำสิ่งต่าง ๆ ได้ แต่นั่นไม่เป็นความจริงเลย อยากรู้ก็ทำไม่ได้หากไม่มีเงิน ทั้งที่เคยรับรู้มาตลอดว่าจะทำได้ทุกอย่าง ฉันเลยทุกข์หนักทีเดียวพอพบว่าไม่เห็นทำได้สักอย่าง

ในสังคมแห่งทุนนิยม คำว่ามีประสบการณ์ หมายถึงเคยบริโภคสินค้าหรือบริการใด ๆ สารพันสิ่งที่ใคร ๆ คะยั้นกะยอ

ให้ลองทำนักหนา สุดท้ายก็ต้องมีเงินก่อนทั้งสิ้น ไม่ว่าจะมียานเดินทางท่องเที่ยว ไปเรียนภาษาที่ต่างประเทศ หรือติวสอบโทอิก มีแต่ต้องใช้เงิน เงิน และเงิน

ชีวิตมหาวิทยาลัยที่ต้องเรียนหนังสือพร้อมกับทำงานหาเงิน โดยพยายามเพิ่มพูนทักษะด้านต่าง ๆ ด้วยนั้น ต้องยอมสละทิ้งสิ่งสำคัญน้อยกว่า ซึ่งถ้าเดิมขัดสนจนชินกับการตัดใจอยู่แล้ว ให้ห้ามใจจากการได้หลับเต็มอิ่มหรือได้ซื้อชุดใหม่ก็พอไหวหรอก แต่ฉันยังบอกว่าการเข้าร่วมชมรม ไม่ร่วมงานเลี้ยงรวมรุ่นที่รุ่นน้องที่คณะแบบที่เขาเรียกเป็น “ชีวิตในรั้วมหา’ลัย” ด้วย การไปดื่มสังสรรค์ครั้งหนึ่งหมายถึงต้องจ่ายแพงอย่างน่าขำตั้งหลายหมื่นวอน ฉันยังนึกสงสัยด้วยซ้ำว่าทำไมคนอื่นถึงจ่ายเงินทิ้งตั้งเยอะกันได้หน้าตาเฉย

ฉันตอนนั้นแค้นเคืองโลก ฉันโกรธที่เห็นคนอื่นเอื้อมถึงสิ่งที่ฉันต้องพากเพียรแทบตายกว่าจะได้กันง่ายตาย นึกคุณคนที่ติฉันว่า “เธอเคร่งเครียดเกินไปแล้ว หัดใช้ชีวิตแบบสบาย ๆ เสียบ้าง” ทั้งที่ไม่รู้สถานการณ์ที่ฉันเผชิญเสียหน่อย

ฉันอยากทำงานเขียน ต่อให้ไปไม่ถึงเวทีประกวดก็อยากทำงานเขียนต่อเรื่อยไป ฉันคิดว่าหนทางดีที่สุดคือฝึกเขียนแล้วเป็นนักข่าวเพื่อสร้างรายได้ ทว่าในสายตาพวกผู้ใหญ่ ฉันดูเป็นเด็กเพื่อฝันที่อ่อนต่อโลก

พวกผู้ใหญ่ต่างกล่าวเตือน แน่نونคำเตือนของพวกเขา ก็เชื่อว่าไร้เหตุผล เพราะก็มาจากสิ่งที่เป็นความจริงนั่นละ “จบจากมหาวิทยาลัยธรรมดาเป็นนักข่าวได้ยาก” “รู้ไหมต้องใช้เงิน

แค่ไหนเพื่อเตรียมตัวสมัครงานเป็นนักข่าว” “ถึงอย่างไรผู้หญิงก็จะตกการสอบสัมภาษณ์รอบสุดท้ายอยู่ดี” “รับราชการหรือเป็นครูน่าจะดีที่สุดแล้ว”

ฟังบ่อยเข้าก็ชักคล้อยตาม คำพูดเหล่านั้นหล่อหุ้มได้นามของ “ความหวังดี” และ “การแนะนำตามความจริง” ที่ดูสวยหรู และแนบเนียน กรอกใส่หูซ้ำ ๆ จนฉันสลดหดหู่ปนละอายใจ ฉันถอดใจเรื่องเรียนต่อปริญญาโทตั้งแต่เนิ่น ๆ เพราะได้ยินว่าต้องใช้เงินเยอะมาก แต่ฉันไม่เคยนึกอยากตัดใจจากงานเขียน ถึงจะวอกแวกเป็นพัก ๆ ว่า “คนอย่างฉันเนี่ยนะ...” แต่ฉันไม่ยอมยอมแพ้เรื่องนี้เลยจริงๆ

สิ่งที่ช่วยดึงสติระส่ำระสายให้ฉันคือคำพูดของอาจารย์ในคลาสหนึ่ง อาจารย์นำความเรียงที่ฉันเขียนมาอ่านให้เพื่อนในห้องฟัง อ่านจบก็ชมว่าเขียนดีมาก ทั้งยังบอกว่า “ตัวอักษรเธอมีบางสิ่งที่กระทบใจคน ขอให้เขียนต่อไปนะ” ฉันบันทึกคำพูดนั้นไว้ในใจเฉกเช่นถ่ายรูปเก็บ เรียกได้ว่าเย็บติดไว้ในหัวใจเพราะเกรงจะเลือนหายเสียวละ เหตุการณ์นี้กลายเป็นเครื่องรางคุ้มกันฉันจากคำพูดแฉลบ

ช่วงที่ฤทธิ์ของคำชมครั้งนั้นชักเสื่อมคลาย สิ่งที่ฉันยึดเป็นเครื่องรางชิ้นต่อมาคือหลายประโยคจากนิยายขนาดสั้นเรื่อง *อย่ายอมแพ้ต่อสายฝน อย่ายอมแพ้ต่อสายลม*¹ ของนักเขียนคิมยอนซู ตัวละครแทซิกซึ่งเป็นเด็กกำพร้า ทำงานหาเงินจน

¹ หนึ่งในชื่อตอนจากหนังสือ *우리가 보낸 순간*

สอบเทียบวุฒิมัธยมศึกษาสำเร็จ เขาก็ตกลงใจจะเข้ามหาวิทยาลัยให้จงได้ เขาบอกเพื่อนว่า

“นายเอง พอฝึกทหารเสร็จ ก็อย่ามัวทำตัวเหมือนตัวละคร ‘แคนดี้’ อย่าเสียน้ำตาไปเรื่อย การอดทนรับไม่เรียกว่าเป็นพฤติกรรมของพวกทาส อย่าเอาแต่ทน ๆ ๆ จงเป็นคนอย่างที่ท่านายต้องการเถอะ เป็นนักวิทยาศาสตร์ตามที่นายอยากเป็นให้ได้ ฉันก็จะเป็นนักวิทยาศาสตร์อย่างที่ท่านอยากเป็นเหมือนกัน แล้วเราจะได้แสดงให้เห็นกันว่า ถึงไม่ถูกครุฑก็เติบโตเป็นคนที่ยอดเยี่ยมได้”^a

ตอนอายุยี่สิบปี เราจะเริ่มได้ยีนสารพัดคำเตือนที่หมายจะ “สอนให้รู้ความจริง” จากผู้ใหญ่ใกล้ตัว หรือแม้แต่จากรุ่นพี่ที่โตกว่าเราแค่ปีเดียว ฟังแล้วก็อย่าเพิ่งด่วนถอดใจ ขึ้นชื่อคำพูดประเภท “คิดหรือว่าทำแบบนี้แล้วจะเอาตัวรอดในสังคมได้” หรือ “ใคร ๆ เขาก็ทำแบบนี้กันทั้งนั้น” เราจะเดินหน้าไม่ได้ ฉะนั้น ขอให้เก็บสะสมคำพูดที่อยากได้ยินไว้ให้มากที่สุด การเติบโตเป็นผู้ใหญ่หมายถึงการมีมุมมองของตัวเองและใช้ชีวิตต่อไปโดยเลือกสิ่งต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับมุมมองดังกล่าวได้ต่อไป ทางวิ่งแห่งชีวิตแสนโหดร้ายทำให้ช่วงแรกแม้เราเริ่มต้นด้วยใจอาจหาญเด็ดเดี่ยว ทว่านานวันการฝังตัวอยู่ร่วมกับคนอื่น ๆ จะทำให้เราพิจารณาหาสิ่งที่ไปต่อได้โดยสะดวกและละมุนละม่อมกว่า ถึงจะเดินทางอ้อมกันบ้าง แต่หากไม่อยากหลงลืมเป้าหมาย เราต้องเก็บคำพูดการุณย์ที่เคยได้ยินหรือที่อยากได้ยินอย่างแท้จริงเอาไว้ในที่ที่มองเห็นง่าย

ผู้มีเครื่องรางบรรจุวาจาแก้บวkJำนวนมากจะเชื่อมั่นการ
ตัดสินใจของตัวเองได้ง่ายกว่า เมื่อได้เห็นฤทธิ์ของเครื่องราง
แห่งวาจาที่เราเก็บตุนไว้มากมายแล้ววaxลั้งจริง ก็ขอให้
แบ่งปันเครื่องรางแห่งวาจานั้นอย่างเต็มที่แก่รุ่นน้องคนอื่น ๆ
ที่เพิ่งเริ่มออกเดินทางต่อไปด้วย

ศรีอยุธยา

คำว่าเอื้อเพื่อทำยากแค่ไหนเมื่อยากจน

การเอื้อเพื่อเผื่อแผ่คนอื่นทำยากแค่ไหนเมื่อเรายากจน สมัยเด็กฉันนึกหาคนที่ดูมั่งมีเหลือเฟือ แล้วก็ใช้ความเกียติซังปิดบังความอิจฉาไว้ลวกๆ ฉันกลัวถูกจับได้ว่าตัวเองไม่มีงานอดิเรก เลยกีดกันทำเป็นดูแคลนงานอดิเรกของคนอื่นว่าเป็นแค่เรื่องเสียเวลา ฉันสะดุดคอง “อุงุ่นเปรี้ยว” ที่สร้างไว้เองแบบนี้ แล้วหกล้มบ่อยเซียวละ

การละความโลภทำยากแค่ไหนเมื่อเรายากจน คนจนมีสิ่งต้องซื้อเสมอเพราะแทบไม่มีข้าวของที่ตัวเองเป็นเจ้าของสาเหตุที่พวกเขาซื้อ ๆ ๆ แต่ก็ยังรู้สึกว่ามีของให้ต้องซื้อเพิ่มเป็นเพราะของราคาถูกลงที่ซื้อมามีคุณภาพต่ำ ใช้ได้ไม่ทน เลยต้องซื้อใหม่บ่อย ๆ

การตรงไปตรงมาทำยากแค่ไหนเมื่อเรายากจน ถึงมีใจ

คิดถึงอีกฝ่าย แต่ถ้าเป็นคนชวนก่อนก็หมายถึงต้องจ่ายค่าอาหาร ทำให้ไม่กล้าพูดชวนตรงๆ ถึงใจอยากไปเที่ยวเล่นกับเพื่อนๆ แต่ถ้าบอกตามตรงว่าไม่มีเงินก็กลัวเพื่อนจะมองว่าแปลก เลยแกล้งทำเป็นไม่ว่าง ถึงใจอยากซื้อเสื้อผ้าในกระแสนิยม แต่เพราะไม่มีเงินก็เลยทำเป็นไม่สนใจ ทุกคำพูดที่ว่านั่น ฉันทอนนี้พูดอย่างตรงไปตรงมาได้แล้ว แต่ตอนนั้นฉันเคยคิดว่ายอมเสียความสัมพันธ์ยังดีกว่าถูกจับได้ว่าฉันไม่มีเงิน

การตัดสินใจด้วยมุมมองของตัวเองทำยากแค่ไหนเมื่อเราอยากจน การตัดสินใจที่จะไม่นึกเสียดายภายหลัง แบบที่ถึงล้มเหลวก็ไม่ใช่ไร เพราะยังได้รับคุณค่าทางประสบการณ์อีกมากนั้น จะทำได้ก็ต่อเมื่อเรามีสภาพจิตใจกับเวลาไม่เร่งไม่ร้อน คนที่แทบไม่เคยลองเลือกซื้อเสื้อผ้าเองจะรู้จักสไตล์ที่เหมาะสมกับตัวเองได้อย่างไร คนที่จ่ายค่าดูภาพยนตร์ได้แค่ปีละเรื่องจะกล้าเลือกดูหนังนอกกระแสหรือ วิธีคิดแบบ “ถ้าไม่ใช่ตอนนี้ก็หมดโอกาส” จะบีบให้เราเลือกเฉพาะตัวเลือกที่ปลอดภัยไว้ก่อน ส่วนวิธีคิดแบบปล่อยผ่านสบายๆ ได้ทำนอง “เลือกผิดก็ไม่เห็นเป็นไร” จะทำให้เรากล้าตัดสินใจที่เสี่ยงกว่า

รถเข็นบนเว็บไซต์ร้านค้าออนไลน์เต็มไปด้วยสินค้าที่ใส่รอไว้เพื่อเจอของถูกกว่า ไม่ก็รอรายการสินค้าต่างๆ ให้อัปเดตใหม่ทุกครั้งเมื่อปรับขายราคาต่ำสุด พอตัวเลือกมีเยอะเกินรายการสินค้าที่อยากได้ก็เยอะตาม ผลคือกว่าจะไปถึงขั้นตอนกดสั่งก็หืดขึ้นคอ คนจนคิดว่าการลงทุนเวลาสิบชั่วโมงให้ซื้อของ

ได้ราคาถูกที่สุดคือการบริโภคอันชาญฉลาด แต่ว่านะ การลงทุนเวลาสิบนาที่ซื้อสินค้าในราคาปกติ จากนั้นใช้เวลาที่เหลือไปทำอย่างอื่น อาจเป็นการบริโภคที่ชาญฉลาดกว่าหรือเปล่า หากคนรวยใช้เงินเพื่อประหยัดเวลา คนจนก็ใช้เวลาเพื่อจะประหยัดเงิน ฉะนั้น ยิ่งอึดคึด คนเราเลยยังมีสิ่งให้ทำล้นมือ

เด็กที่โตมาในสภาพแวดล้อมแบบที่ใช้ความคุ้มเงินเป็นมาตรฐานการตัดสินใจ จะคิดว่าการหาเงินเองได้ไวๆ ถึงแม้จะเป็นเงินไม่มาก แต่ถ้าไม่ต้องแบมือขอพ่อแม่ก็เท่ากับเป็นศีลธรรมดีงาม เด็กที่โตมาโดยมีแรงกดดันในใจเช่นนี้จะรู้สึกผิดกว่าปกติเมื่ออยากได้บางสิ่ง มาตรฐานดังกล่าวจะทำให้เขาโอเคกับการซื้อข้าวห่อสำหรับร้านสะดวกซื้อ แต่มองมาการองเป็นของฟุ่มเฟือย เรื่องจะไปเที่ยวหรือเรียนต่อต่างประเทศก็เกินจินตนาการ แค่แบกรับปัจจุบันก็เป็นปัญหาเฉพาะหน้าที่เร่งด่วนพอแรง จึงยากจะมีทัศนคติเรื่องการลงทุนเพื่ออนาคต ลงท้ายเลยหยุดอยู่กับที่เดิมเสมอ

หากกระเป๋าสตางค์เราแบนแต่ ก็มีโอกาสสูงที่เดียวว่าจิตใจเราจะคับแคบตาม ฉันเริ่มได้รับคำชมว่านิสัยดีก็ตอนมีงานทำแล้วนี่เอง ถ้ามีคนเลี้ยงข้าวฉันก็จะอาสาเลี้ยงของหวานตอบแทน และยังเป็นฝ่ายติดต่อก่อนเพื่อจะเลี้ยงข้าวคนอื่นได้แล้วด้วย ฉันเลิกมองการเลือกของคนอื่นที่ดูคล้ายสิ้นเปลืองเงินกับเวลาว่าโง่เง่า มนุษย์เราไม่อาจเลือกเฉพาะสิ่งเหมาะสมด้วยตรรกะเหตุผลได้ตลอดเวลาหรอก อีกทั้งยังมีคุณค่าส่วนใหญ่มนุษย์โลกก็จะดูด้วยค่าลงถนัดใจ หากเรานำ

ความคุ้มค่ามาใช้เป็นเกณฑ์ตัดสิน ครั้นเลิกดูแคลนโลก ด้วยวิธีคิดว่า “สุดท้ายก็เหมือน ๆ กันหมด” หัดมองหารายละเอียดเล็ก ๆ ภายใน ฉันก็ได้ลองทำสิ่งต่าง ๆ อย่างเปิดใจ และพอจะมีรสนิยมเป็นของตัวเอง

โลกเรามีคนที่เคยเป็นและอาจยังเป็นแบบฉันคนก่อนอยู่อีกมากนั้ เป็นคนแบบที่เกลียดชังเงินตราแล้วก็ลามเกลียดชังตัวเองและโลกด้วย คนที่แม้ขยันขันแข็งใช้ชีวิตทุกวันหากหนทางให้ใช้ชีวิตตามต้องการก็ยังมีดมน

หน่วยงานของกรุงโซลคอยช่วยเหลือคนหนุ่มสาวที่ต่างเคยชินชากับการตัดใจแทนที่จะกล้าฝันตั้งแต่ปี 2016 โดยจ่ายเงินสนับสนุนคนหนุ่มสาวที่ยังตกงานและสมัครร่วมโครงการเดือนละห้าแสนวอน ครั้งหนึ่งของผู้สมัครตอบรับว่าเงินก้อนนี้ช่วยให้พวกเขาใช้เวลาหางาน มีงานทำ สร้างธุรกิจเล็ก ๆ และสร้างสรรค์ผลงานได้ในเวลาต่อมา

มหาวิทยาลัยโคเรอเป็นมหาวิทยาลัยแรกในเกาหลีใต้ที่เลิกสนับสนุนทุนทางการศึกษาโดยพิจารณาจากผลการเรียนเป็นหลัก เปลี่ยนมาเพิ่มเงินสนับสนุนแก่นักศึกษาจากครอบครัวชัดเจนแทนตั้งแต่ปี 2016 เพราะตระหนักถึงวงจรของปัญหาว่านักศึกษาซึ่งมีครอบครัวคอยช่วยเหลือการเงินจะจذبแค่การเรียนหนังสือได้ ทำให้สอบได้คะแนนสูง ส่วนนักศึกษาจากครอบครัวรายได้น้อยต้องทำงานหาเงินจ่ายค่าเล่าเรียน ทำให้ไม่อาจตั้งสมาธิแค่การเรียนได้อย่างเดียว เป็นผลให้คะแนนไม่ดีพอขอรับทุน อาจารย์พักยกย่องชื่นจากคณะนิติศาสตร์

แห่งมหาวิทยาลัยโครยอผู้เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงให้เพิ่มการสนับสนุนทุนการศึกษาเพื่อนักศึกษาจากครอบครัวรายได้น้อย กล่าวว่

กลุ่มมหาวิทยาลัยไอวี่ลีกและทุกมหาวิทยาลัยชื่อดังของสหรัฐฯล้มเลิกระบบมอบทุนการศึกษาตามผลการเรียนกันหมดแล้ว แทบร้อยละร้อยมอบทุนแก่นักศึกษาที่มาจากครอบครัวรายได้น้อย ขอแค่สอบติด ก็เรียนจบได้โดยไม่ต้องกังวลเรื่องค่าเทอมกับค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน ผมเองเป็นหนึ่งในผู้ได้รับผลประโยชน์ดังกล่าว ถ้าไม่มีทุนช่วย คงเรียนไม่จบเหมือนกันครับ ตอนมาสอนในมหาวิทยาลัยโครยอ ก็ยังเคยปวดใจเหลือเกินเวลาต้องให้เกรด F นักศึกษาที่หลับในห้องหรือขาดเรียนเพราะต้องไปทำงานพิเศษ^b

องค์กร Policy Lab for Next Generation หรือ LAB 2050 เสนอให้มีสวัสดิการ “รายได้พื้นฐาน (basic income)” จ่ายเงินขั้นต่ำสำหรับใช้ในชีวิตประจำวันแก่ชาวเกาหลีใต้ทุกคน ขณะที่ยุโรปกระตือรือร้นหาหรือกันในมิติที่ก้าวหน้ายิ่งกว่าคือ “สวัสดิการรายได้พื้นฐานถ้วนหน้า (universal basic income)” อาจารย์โทมัส พิเก็ตตี จากบัณฑิตวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์แห่งปารีส (Paris School of Economics) เสนอวิธีให้รัฐจ่ายเงินรองรับแก่คนหนุ่มสาวไว้ใน *Capital and Ideology* หนังสือเล่มล่าสุดของเขาว่า ให้จ่าย

คนหนุ่มสาวเป็นมูลค่าร้อยละหกสิบจากมูลค่าทรัพย์สินพื้นฐาน
ของคนฝรั่งเศสวัยผู้ใหญ่ หรือก็คือหนึ่งแสนสองหมื่นยูโร
(ประมาณหนึ่งร้อยหกสิบล้านวอน) แก่ผู้มีอายุครบยี่สิบห้าปี

สวัสดิการรายได้พื้นฐานที่จ่ายให้ผู้คนเช่นนี้ไม่ใช่เรื่อง
ของการทำทาน แต่เป็นการแบ่งปันเวลากับโอกาสที่เคยมีแค่
ชนชั้นร่ำรวยได้รับ หรือก็คือชักชวนให้เราสร้างความเท่าเทียม
ในละครเรื่อง *Fight for My Way* มีบทพูดหนึ่งตอนกรรมการ
สอบสัมภาษณ์ตำหนิแอร่าผู้อยากทำงานเป็นผู้ประกาศข่าวว่า
เธอสะสมทักษะต่างๆ น้อยเกิน

“คุณมัวทำอะไรตอนผู้สมัครคนอื่น ๆ เขาไปเรียนเมืองนอก
เอ๋ย เรียนต่อปริญญาโทเอ๋ย หรือไปทำงานสังคมสงเคราะห์
ที่ต่างประเทศกัน แพลซันไม่ใช่แค่มีไฟแรง แต่คือหลักฐาน
บอกถึงคุณสมบัติของบุคลากร” แอร่าตอบว่า “ตอนนั้นฉัน
ทำงานหาเงินค่ะ” หลังจบการสอบสัมภาษณ์แบบลึ้มเหลว
ไม่เป็นท่า เธอพิมพ์คนเดียวว่า “ฉันไม่เคยมีเวลาเสมอเลย
ทั้งที่ตื่นเช้ากว่าใคร นอนดึกกว่าใคร ก็ไม่เคยมีเวลาพอ ฉัน
ใช้ชีวิตทรหดอดทนกว่าใครแท้ๆ”

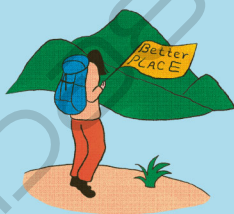
หากมีเวลาให้ทำสิ่งที่ต้องการโดยไม่ต้องหาเงิน หาก
มีการรับประกันว่าจะมีค่าใช้จ่ายไว้ให้แน่นอน ต่อให้ลึ้มเหลว
เราก็แค่ปัดฝุ่นบนเนื้อตัว มีโอกาสอีกมากให้ลองทำใหม่ เมื่อ
ไม่ต้องเริ่มต้นจากการหาเงินเพื่อจะทำบางสิ่ง แรงขับเคลือน
ก็จะมีมาก จิตใจกล้าลุยกล้าลองก็ยิ่งกระปรี้กระเปร่าเมื่อเรา
ลงมือทำได้เลย คิดแค่ว่าจะทำ “ตอนไหน” แทน “อย่างไร” ก็พอ

ฉันเศร้าใจทุกครั้งเวลาฟังคนพูดอวดประสบการณ์กับข้อดีของตัวเองที่คิดว่ามาได้ง่าย ๆ เพราะมีเงิน ส่วนคนยากจนที่พยายามจะกำจัดความเหลื่อมล้ำก็ต้องยอมลดเวลานอนกับค่าอาหารก่อนเป็นสิ่งแรก น่าสลดใจที่พอนานเข้า ร่างกายที่พวกเขาทำรุนแรงใช้ทำงานก็จะเสื่อมโทรมลงมากบ้างน้อยบ้าง เอาคืนเจ้าของที่ไม่เคยทะนุถนอม ต้องเพิ่มการสนับสนุนให้ลดความเหลื่อมล้ำจากจุดเริ่มต้นให้มากขึ้น จิตใจพวกเขาถึงจะผ่อนคลาย เลิกเกลียดตัวเองและหยุดตัดสินคนอื่นสังเดช การเติบโตกับเกียรติของคนเรา ขึ้นอยู่กับว่าตั้งเป้าหมายเป็นเรื่องอื่นนอกเหนือจากเอาชีวิตรอดได้เยอะแค่ไหน บทพูดหนึ่งในภาพยนตร์เรื่อง *12 Years a Slave* กล่าวไว้ว่า

“ฉันไม่ได้แค่อยากมีชีวิตรอด ฉันต้องการใช้ชีวิต (I don't want to survive. I want to live.)”

การใช้ชีวิตวันนี้เป็นผลลัพธ์จากเมื่อวาน
ส่วนผลลัพธ์ของวันพรุ่งนี้ก็มาจากการใช้ชีวิตในวันนี้
หากอยากมีชีวิตที่ดีกว่าเดิม เราอาจต้องปรับมุมมอง ความคิด
และเตรียมรับมือกับสิ่งที่กำลังมาถึงให้ทันต่อเวลาที่เท่านั้น

ผลงานจากผู้เขียนเล่ม ยิ้มรับคนไม่ดีที่ผ่านเข้ามาในชีวิต

หมวดความเรียง

ISBN 978-616-18-7238-0

Illustration: Banana blah blah

295 บาท